

Elia – numero yhdeksän

Profeetta valehteli

Jeff Pippenger

2023-10-11

Päätimme edellisen artikkelin kohtaan, jossa käsiteltiin ”valheen henkeä”. Seuraava on yksi kappale tuosta kohdasta.

”Pyhittämättömät saarnaajat asettuvat taisteluun Jumalaa vastaan. He ylistävät Kristusta ja tämän maailman jumalaa samassa hengenvedossa. Vaikka he tunnustuksensa mukaan vastaanottavat Kristuksen, he omaksuvat Barabbaan ja sanovat teoillaan: ’Ei tätä miestä, vaan Barabbas.’ Ottakoot kaikki, jotka nämä rivit lukevat, vaarin. Saatana on kerskunut sillä, mitä hän voi tehdä. Hän luulee voivansa hajottaa sen ykseyden, jonka olemassaoloa Kristus rukoili seurakunnassaan. Hän sanoo: ’Minä menen ja olen valheen henki pettääkseni ne, jotka voin, arvostelemaan, tuomitsemaan ja vääristelemaan.’ Antakoon petoksen poika ja väärä todistus sijansa seurakunnassa, jolla on ollut suuri valo, suuri näyttö, niin tuo seurakunta hylkää sanoman, jonka Herra on lähettänyt, ja vastaanottaa kohtuuttomimmat väitteet ja väärät otaksumat ja väärät teoriat. Saatana nauraa heidän typeryydelleen, sillä hän tietää, mitä totuus on.” Testimonies to Ministers, 409.

Antakoon ”petoksen ja väärän todistuksen poikaa suosimassa seurakunta, jolla on ollut suuri valo, suuri todistusaineisto, ja tämä seurakunta hylkää Herran lähettämän sanoman sekä ottaa vastaan mitä kohtuuttomimpia väitteitä ja vääriä olettamuksia ja vääriä teorioita.” Vuonna 1863 Milleriläinen adventismi ’palasi’ siihen kohtuuttomaan ja väärään menetelmään, jota luopioprotestantismi oli käyttänyt, ja hylkäsi William Millerin tunnistuksen Mooseksen kirjan kolmannen kirjan kahdestakymmenennessä kuudennessa luvussa mainituista seitsemästä ajasta. ’Palaamisen’ aiheita kuvasivat 4. Mooseksen kirjan neljäntoista luvun kapinalliset, kun he päättivät valita johtajan ja palata Egyptiin.

Ja he sanoivat toinen toisellensa: Valitkaamme itsellemme päämies ja palatkaamme Egyptiin. 4. Moos. 14:4.

Myös Jeremia kuvasi luopioprotestantismiin ”palaamisen” aiheita, kun hänelle viidennessätoista luvussa sanottiin, että langenneet protestantit voisivat palata hänen luokseen, mutta hänen ei tullut ”palata” heidän luokseen.

En istunut pilkkaajien seurassa enkä iloinnut; minä istuin yksinäni sinun kätesi tähden, sillä sinä olet täyttänyt minut kiivaudella. Miksi on tuskani lakkaamaton ja haavani parantumaton, joka ei tahdo parantua? Oletko sinä minulle aivan kuin petollinen puro, kuin vedet, jotka ehtyvät? Sen tähden, näin sanoo Herra: Jos sinä palaat, niin minä palautan sinut, ja sinä saat seisoa minun edessäni; ja jos erotat kalliin halpahintaisesta, sinä saat olla minun suuni. Heidän tulee palata sinun tykösi, mutta sinun ei tule palata heidän tykönsä. Ja minä teen sinut tälle kansalle lujaksi vaskimuuriksi; ja he sotivat sinua vastaan, mutta eivät voita sinua, sillä minä olen sinun kanssasi pelastaakseni sinut ja vapauttaakseni sinut, sanoo Herra. Jeremia 15:17–20.

Ehkä selvin profeetallinen havainnollistus periaatteesta, ettei luopioprotestantismiin tule palata, löytyy kertomuksesta tottelemattomasta profeetasta, joka toimitti nuhdesanoman Jerobeamille, pohjoisen kymmenen heimon ensimmäiselle kuninkaalle.

Ja kuningas sanoi Jumalan miehelle: Tule kanssani kotiin ja virvoita itseäsi, niin minä annan sinulle lahjan. Mutta Jumalan mies sanoi kuninkaalle: Vaikka antaisit minulle puolet talostasi, en tulisi kanssasi enkä söisi leipää enkä joisi vettä tässä paikassa; sillä niin minulle on käsketty Herran sanan kautta, joka sanoo: Älä syö leipää äläkä juo vettä äläkä palaa samaa tietä, jota tulit. Niin hän meni toista tietä eikä palannut sitä tietä, jota oli tullut Beeteliin. 1. Kuninkaiden kirja 13:7–10.

Tottelemattomalle profeetalle oli Jumala sanonut, ettei hänen tullut palata samaa tietä, jota hän oli tullut. Milleriläinen adventismi oli tullut ulos Sardeksen edustamasta protestantismista, eikä sen tullut palata. Vaikka tottelematon profeetta tiesi varsin hyvin, ettei hänen tullut palata samaa tietä, jota hän oli tullut, Jerobeamin valtakuntaan kuuluva väärä profeetta sanoi hänelle, että Jumala oli sanonut tottelemattoman profeetan palata väärän profeetan kotiin ja aterioida hänen kanssaan. Jumalan ohjeesta huolimatta hän teki juuri niin. Heti kun hän oli alkanut syödä väärän profeetan ruokaa, Raamattu sanoo selvästi, että Samarian profeetta oli valehdellut.

Mutta Beetelissä asui vanha profeetta; ja hänen poikansa tulivat ja kertoivat hänelle kaikki teot, jotka Jumalan mies oli sinä päivänä tehnyt Beetelissä; myös ne sanat, jotka hän oli puhunut kuninkaalle, he kertoivat isällensä. Ja heidän isänsä sanoi heille: Mitä tietä hän meni? Sillä hänen poikansa olivat nähneet, mitä tietä Juudasta tullut Jumalan mies oli mennyt. Ja hän sanoi pojillensa: Satuloikaa minulle aasi. Niin he satuloivat hänelle aasin, ja hän nousi sen selkään, ja lähti Jumalan miehen jälkeen ja tapasi hänet istumassa tammen alla; ja hän sanoi hänelle: Oletko sinä se Jumalan mies, joka tuli Juudasta? Ja hän sanoi: Olen. Silloin hän sanoi hänelle: Tule minun kanssani kotiin ja syö leipää. Ja hän sanoi: En voi palata sinun kanssasi enkä tulla sinun luoksesi; en myöskään syö leipää enkä juo vettä sinun kanssasi tässä paikassa. Sillä minulle on Herran sanan kautta sanottu: Älä syö siellä leipää äläkä juo vettä, äläkä palaa samaa tietä, jota tulit. Hän sanoi hänelle: Minäkin olen profeetta niin kuin sinä; ja enkeli puhui minulle Herran sanan kautta sanoen: Tuo hänet takaisin kanssasi taloosi, että hän söisi leipää ja joisi vettä. Mutta hän valehteli hänelle. Niin hän palasi hänen kanssaan ja söi leipää hänen talossaan ja joi vettä. 1. Kun. 13:11–19.

Tottelematon profeetta söi ja joi Samarian valheellisen profeetan kanssa, mikä merkitsee, että hän hyväksyi luopioprofeetan sanoman ja hylkäsi Herran sanoman. Sen sanoman, jonka hän oli uskollisesti toimittanut samana päivänä. Hän tiesi varsin hyvin, ettei hänen tullut palata, mutta teki sen silti. Sis. White ilmoittaa meille, että jos ”petoksen poika ja väärä todistaja otetaan vastaan seurakunnassa, jolla on ollut suuri valo, suuri todistusaineisto, niin tuo seurakunta hylkää sanoman, jonka Herra on lähettänyt.” Milleriläisessä historiassa ensimmäinen enkeli oli valaissut maan kirkkaudellaan. Vuonna 1840 ensimmäisen enkelin sanoma vietiin jokaiseen lähetysasemaan maailmassa.

”Sanoma Herran pian tapahtuvasta tulemisesta voimassa ja suuressa kirkkaudessa meidän maailmaamme on totuus, ja vuonna 1840 monet äänet kohotettiin sen julistamiseen.”

Pian tämän jälkeen milleriläinen adventismi palasi luopio protestantismin metodologian ”valheeseen” ja hylkäsi ”Herran sanoman”, jonka Jumala oli lähettänyt William Millerin kautta. He hylkäsivät Mooseksen sanoman sellaisena kuin Elia sen esitti, ja milleriläisen historian alussa omaksuttu ”valhe” edustaa sitä ”valhetta”, johon uskotaan lopussa; sitä ”valhetta”, joka tuo väkevän eksytyksen Laodikean adventismin ylle.

Ja kaikella vääryyden petoksella niissä, jotka joutuvat kadotukseen, sen tähden etteivät he ottaneet vastaan rakkautta totuuteen pelastuaksensa. Ja sentähden Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen, että kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät uskoneet totuutta, vaan mielistyivät vääryyteen. 2. Tessalonikalaiskirje 2:10–12.

Yritämme osoittaa Elia roolin vertauskuvana yhteydessä protestantismin sarven ja republikaanisuuden sarven rinnakkaisiin historioihin sinä aikana, jolloin raamatun profetian kuudes valtakunta hallitsee. Vaikeus kaikkien vuoden 1863 kysymysten kokoamisessa profeetallisesti yhteen, ainakin minulle, on niissä erilaisissa toisiinsa liittyvissä linjoissa, jotka sivuavat ”kehämäisen logiikan” käsitettä. Suoraviivainen logiikka on aina paras lähestymistapa, mutta jumalallisten totuuksien tunnistaminen ja näiden totuuksien keskinäisten suhteiden hahmottaminen on vaikeaa työtä, sillä ne löytyvät Raamatusta ”siellä vähän, täällä vähän.”

Kenelle hän opettaa tietoa, ja kenet hän saattaa ymmärtämään opin? Ne, jotka on vieroitettu maidosta ja irrotettu rinnoista. Sillä käskyn tulee olla käskyn päällä, käsky käskyn päällä; rivin päällä rivi, rivin päällä rivi; tässä vähän, tuolla vähän. Jesaja 28:9, 10.

Se on myös vaativa tehtävä silloin, kun kohdeyleisösi koostuu niistä, jotka tuntevat ne perustavat totuudet, joita käsittelet, mutta toiset ovat tässä kaikessa uusia. Käytännöllisesti katsoen kaikki ne totuudet, joista aion tässä artikkelissa antaa yleiskatsauksen, löytyvät Habakkukin tauluista. Jotten vaikuttaisi siltä, että käyttäisin ”kehämäistä logiikkaa”, aion kertoa teille ennalta, minne olemme menossa, ennen kuin todella menemme sinne.

Vuonna 1863 laodikealainen milleriittinen adventismi pystytti kateuden kuvan. Kateuden kuva edustaa laodikealaisen adventismin neljästä sukupolvesta ensimmäistä.

Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, nosta nyt silmäsi pohjoista kohti. Niin minä nostin silmäni pohjoista kohti, ja katso: alttariportin pohjoispuolella, sisäänkäynnin luona, oli tämä kiivauden kuva. Hesekiel 8:5.

Seitsemännen päivän adventtikirkon neljä sukupolvea esitetään useissa Raamatun kohdissa, mutta käytän ensisijaisena viitekohtana Hesekielin kahdeksatta lukua. Syynä tähän on se, että kahdeksas luku johtaa yhdeksänteen lukuun. Hesekielin yhdeksännessä luvussa havainnollistetaan sadanneljänkymmenen neljän tuhannen sinetöiminen, ja Testimonies-teoksen viidennessä osassa sisar White tunnistaa tämän seikan selvästi. Sisar Whiten huomautuksissa hän käsittelee selvästi kahta Jerusalemin palvojien luokkaa sinetöimisen tapahtuessa. Hesekiel tekee samoin, ja se luokka, joka ei saa sinettiä, esitetään kahdeksännessä luvussa.

Ne, jotka eivät tunne murhetta oman hengellisen rappionsa tähden eivätkä valita toisten syntejä, jätetään ilman Jumalan sinettiä. Herra antaa sanansaattajilleen, niille miehille, joilla on surma-aseet käsissään, käskyn: ”Kulkekaa hänen jäljessään kaupungin halki ja surmatkaa; älköön silmänne säästääkö älkääkä armahtako. Surmatkaa perin pohjin vanhat ja nuoret, sekä neidot että pienet lapset ja naiset; mutta älkää koskeko yhteenkään mieheen, jossa on merkki; ja alkakaa Minun pyhäköstani. Niin he alkoivat niistä vanhimmista miehistä, jotka olivat temppelin edessä.”

”Tässä näemme, että seurakunta — Herran pyhäkko — oli ensimmäinen, joka sai tuntea Jumalan vihan iskun. Vanhat miehet, ne, joille Jumala oli antanut suuren valon ja jotka olivat seisonneet kansan hengellisten etujen vartijoina, olivat pettäneet heille uskotun tehtävän. He olivat omaksuneet kannan, ettei meidän tarvitse odottaa ihmeitä eikä Jumalan voiman silmiinpistävää ilmenemistä niin kuin entisinä päivinä. Ajat ovat muuttuneet. Nämä sanat vahvistavat heidän epäuskoaan, ja he sanovat: Herra ei tee hyvää eikä tee pahaa. Hän on liian armollinen kohdatakseen kansaansa tuomiolla. Näin ‘Rauha ja turvallisuus’ on niiden miesten huuto, jotka eivät enää koskaan korota ääntään pasuunan tavoin osoittaakseen Jumalan kansalle heidän rikkomuksensa ja Jaakobin huoneelle heidän syntinsä. Nämä mykät koirat, jotka eivät tahtoneet haukkua, ovat niitä, jotka saavat tuntea loukatun Jumalan oikeudenmukaisen koston. Miehet, neidot ja pienet lapset kaikki hukuvat yhdessä.” Testimonies, osa 5, 211.

Kahdeksas luku kuvaa niitä Jerusalemissa olevia — ”seurakuntaa” — jotka neljännessä neljästä sukupolvesta esitetään kumartamassa aurinkoa.

Ja hän vei minut Herran temppelin sisempään esipihaan, ja katso, Herran temppelin oven edessä, eteishallin ja alttarin välissä, oli noin kaksikymmentäviisi miestä, selin Herran temppeliin ja kasvot itään päin; ja he kumarsivat aurinkoa itää kohti. Silloin hän sanoi minulle: Oletko nähnyt tämän, ihmislapsi? Onko Juudan heimolle vähäinen asia tehdä ne kauhistukset, joita he täällä tekevät? Sillä he ovat täyttäneet maan väkivallalla ja yhä uudelleen palanneet vihoittamaan minua; ja katso, he panevat oksan nenänsä eteen. Sentähden myös minä toimin kiivaudessa: minun silmäni ei säästä, enkä minä armahda; ja vaikka he huutaisivat minun korviini suurella äänellä, en minä kuitenkaan heitä kuule. Hesekiel 8:16–18.

Aivan kuten kymmenen vakoojan pahan raportin kohdalla, kapinan kaksikymmentäviisi johtajaa, jotka palvovat aurinkoa, ovat ”vihoittaneet” Herran. Sunnuntailaki on se ”kiihotuksen päivä”, johon profeetat viittaavat eteenpäin. Yhdeksäs luku kuvaa niitä, jotka saavat Jumalan sinetin samassa ajankohdassa, sillä se ainoastaan toistaa ja laajentaa kahdeksatta lukua.

”Tämä Jumalan palvelijoiden sinetöiminen [Ilmestyskirjan seitsemäs luku] on sama, joka näytettiin Hesekielille näyssä.” Testimonies to Ministers, 445.

Vuonna 1863 laodikealaisen adventismin ensimmäinen sukupolvi alkoi vaelluksensa erämaan halki. Se profeetallinen historia, joka yksilöi mustasukkaisuuden kuvan vuonna 1863, oli Aaronin kultainen vasikka. Kultaisen vasikan profeetalliset tunnusmerkit ovat, että se oli pedon kuva, ja se oli kultaa. Kulta on Babylonin vertauskuva, joten Aaronin kultainen vasikka oli Babylonin pedon kuva. Pedon kuva määritellään ainoastaan kirkon ja valtion yhdistelmäksi siten, että kirkko

hallitsee tätä suhdetta.

”Mutta mikä on ’pedon kuva’, ja kuinka se on muodostettava? Kaksisarvinen peto tekee kuvan, ja se on kuva pedolle. Sitä kutsutaan myös pedon kuvaksi. Ymmärtääksemme siis, millainen tämä kuva on ja kuinka se on muodostettava, meidän on tutkittava itse pedon ominaispiirteitä — paaviutta.

”Kun alkuseurakunta turmeltui luopumalla evankeliumin yksinkertaisuudesta ja omaksumalla pakanallisia menoja ja tapoja, se menetti Jumalan Hengen ja voiman; ja hallitakseen kansan omiatuntoja se turvautui maallisen vallan tukeen. Tuloksena oli paavius, kirkko, joka hallitsi valtiovallan voimaa ja käytti sitä omien päämääriensä edistämiseen, erityisesti ”harhaopin” rankaisemiseen. Jotta Yhdysvallat voisi muodostaa pedon kuvan, uskonnollisen vallan täytyy siinä määrin hallita siviilihallitusta, että myös kirkko käyttää valtion valtaa omien tarkoituksensa toteuttamiseen.” The Great Controversy, 443.

Aaronin tekemä vasikka tehtiin silloin, kun Mooses oli vastaanottamassa kymmentä käskyä. Toinen käsky kieltää epäjumalien palvomisen ja sisältää osittaisen kuvauksen Jumalan luonteesta, kun se ilmaisee Jumalan olevan kiivas Jumala.

Älä tee itsellesi patsaskuvaa äläkä mitään kuvaa siitä, mikä on ylhäällä taivaassa, mikä on alhaalla maan päällä tai mikä on maan alla vesissä. Älä kumarra niitä äläkä palvele niitä; sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala, joka kosten isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen niille, jotka minua vihaavat, mutta osoitan laupeutta tuhansille, niille, jotka minua rakastavat ja pitävät minun käskyni. 2. Moos. 20:4–6.

Aaronin kuva kultaisesta vasikasta, ollessaan epäjumala, edustaa mustasukkaisuuden kuvaa, sillä se synnytti vanhurskaan närkeästyksen, joka pakotti Mooseksen heittämään maahan ja rikkomaan kymmenen käskyn kaksi ensimmäistä taulua. Tarkoituksemme on osoittaa, että vuoden 1863 väärennetty kaavio esitettiin Aaronin kultaisena vasikkana. Jumalan mustasukkaisuus ilmeni Aaronin kultaista vasikkaa kohtaan, sillä kultainen vasikka edusti väärää jumalaa. Vasikka oli Jumalan väärennetty esitys. Aaron julisti, että se edusti niitä jumalia, jotka olivat vapauttaneet heidät Egyptin orjuudesta. Ne kaksi taulua, jotka Mooses rikkoi juuri tuossa historiassa, olivat todellisen Jumalan luonteen ”jäljennös”, sen Jumalan, joka oli todella tuonut heidät pois Egyptistä. Vuonna 1863 laadittu väärennetty kaavio on mustasukkaisuuden kuva, sillä se rikkoi Habakukin toisen luvun kaksi taulua poistamalla Mooseksen valan seitsemän aikaa.

”Minulle on näytetty, että vuoden 1843 kartta oli Herran käden ohjaama ja ettei sitä tullut muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin Hän tahtoi niiden olevan; että Hänen kätensä oli sen yllä ja peitti virheen joissakin luvuissa, niin ettei kukaan voinut nähdä sitä, ennen kuin Hänen kätensä poistettiin.” Early Writings, 74, 75.

Lisäksi Ellen White lisää määräykseen, ettei vuoden 1843 karttaa saa muuttaa, täsmennyksen: ”paitsi inspiraation kautta”.

”Näin, että vanha kartta oli Herran ohjaama eikä siitä tulisi muuttaa ainoatakaan kohtaa muuten kuin inspiraation kautta. Näin, että kartan luvut olivat sellaiset kuin Jumala tahtoi niiden olevan, ja että Hänen kätensä oli niiden yllä ja peitti virheen joissakin luvuissa, niin ettei

kukaan sitä näkisi, ennen kuin Hänen kätensä poistettaisiin.” Spalding and Magan, 2.

Jaakko ja Ellen White asuivat Otis Nicholin perheen luona, kun Nicholit valmistelivat ja tuottivat vuoden 1850 kartan. Ainoa asia, jota vuoden 1850 kartassa ”muutettiin”, oli se, että vuosi ”1844” otettiin korvaamaan vuosi ”1843”, joka oli merkitty vuoden 1843 karttaan. Ainoa ”muutettu” asia oli sen ”virheen” korjaaminen, jonka yllä Jumala oli pitänyt kätensä. Profeetattaren innoitus oli juuri siinä kodissa, jossa vuoden 1843 kartta ”muutettiin” vuoden 1850 kartaksi, ja 3. Mooseksen kirjan 26. luvun seitsemän aikaa pysyivät ikuistettuina tuohon karttaan, niin kuin ne olivat olleet vuoden 1843 kartassakin.

Toinen käsky sisältää toisen osan tästä profeetallisesta palapelistä, sillä se osoittaa, että Jumala laskee sukupolvet siihen asti, kunnes Hän kostaa tapahtuneen pahan teon. Vuosi 1863 aloitti seitsemännen päivän adventtikirkon neljästä sukupolvesta ensimmäisen, sillä milleriittiliike päättyi tuossa vaiheessa.

Kymmenen käskyn kaksi taulua ovat esikuvina Habakukin kahdelle taululle, mutta ne ovat myös esikuvina helluntain kahdelle huiskutusleivälle, jotka olivat ainoa pyhäkköpalveluksen uhri, johon sisältyi synty. Jumalan voiman ilmeneminen Kymmenen käskyn antamisessa, Jumalan voiman ilmeneminen helluntaisessa vuodatuksessa sekä Jumalan voiman ilmeneminen milleriläisten kahden kartan historiassa ovat kaikki esikuvia Pyhän Hengen vuodatuksen lopullisesta ilmenemisestä myöhäissateessa. Helluntain kaksi huiskutusleipää edustavat niitä sataneljäkymmentäneljää tuhatta, jotka korotetaan lipuksi myöhäissateen aikana.

Helluntain heilutusleivät tuli valmistaa ”hapatteella”, joka kuvaa syntiä, mutta hapate hävitettiin leipomisen prosessissa.

Sillä välin, kun koolla oli lukematon ihmisjoukko, niin että he tallasivat toisiaan, hän rupesi ennen kaikkea sanomaan opetuslapsilleen: Kavahtakaa fariseusten hapatusta, joka on ulkokultaisuutta. Luuk. 12:1.

Heilutusleivät olivat esikoissadon uhri.

Tuokaa asuinsijoistanne kaksi heiluutettavaa leipää, kumpikin kahdesta kymmenysosasta; ne olkoot hienoista jauhoista; ne leivottakoon hapatettuina; ne ovat ensihedelmät Herralle. 3. Mooseksen kirja 23:17.

Ne sataneljäkymmentäneljätuhatta ovat viimeisten päivien ensihedelmäuhri.

Ja minä näin, ja katso: Karitsa seiso i Siionin vuorella, ja hänen kanssaan sata neljäkymmentäneljä tuhatta, joilla oli hänen Isänsä nimi kirjoitettuna otsaansa. Ja minä kuulin äänen taivaasta, niin kuin paljojen vetten äänen ja niin kuin suuren ukkosen äänen; ja minä kuulin kanteleensoittajien äänen, heidän soittaessaan kanteleitansa. Ja he lauloivat ikään kuin uutta laulua valtaistuimen edessä ja neljän olennon sekä vanhinten edessä; eikä kukaan voinut oppia sitä laulua paitsi ne sata neljäkymmentäneljä tuhatta, jotka oli lunastettu maasta. Nämä ovat ne, jotka eivät ole saastuttaneet itseänsä naisten kanssa, sillä he ovat neitsyitä. Nämä ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa, minne ikinä hän menee. Nämä on lunastettu ihmisistä esikoishedelmäksi Jumalalle ja Karitsalle. Eikä heidän suussansa havaittu vilppiä, sillä he ovat

tahrattomat Jumalan valtaistuimen edessä. Ilmestys 14:1–5.

Viimeisten päivien niiden palvojien joukko, jotka eivät koskaan kuole ja joita Elia edustaa, on täysin voittanut synnin, sillä liiton Sanansaattajan heidän ylleen tuoma puhdistuksen tuli polttaa perusteellisesti pois ja poistaa hapatuksen Leevin pojista.

Katso, minä lähetän sanansaattajani, ja hän on valmistava tien minun eteeni; ja Herra, jota te etsitte, on äkisti tuleva temppeliinsä, liiton sanansaattaja, jota te halajatte; katso, hän tulee, sanoo Herra Sebaot. Mutta kuka kestää hänen tulemisensa päivän? ja kuka pysyy pystyssä, kun hän ilmestyy? Sillä hän on niin kuin sulattajan tuli ja niin kuin vaatteenvalkaisijain saippua. Ja hän istuu niin kuin hopean sulattaja ja puhdistaja; ja hän puhdistaa Leevin pojat ja kirkastaa heidät niin kuin kullan ja hopean, että he toisivat Herralle vanhurskaudessa uhrilahjan. Silloin on Juudan ja Jerusalemin uhrilahja oleva Herralle otollinen niin kuin muinaisina päivinä ja niin kuin entisinä vuosina. Malakia 3:1–4.

Uhri, joka on ”niin kuin muinaisina päivinä”, on helluntain heilutusuhri, kaksi leipää. Se kohotettiin uhrina, viitaten niihin kahteen profeettaan, jotka surmattiin kaduilla ja jotka sitten korotetaan taivaaseen tunnusmerkiksi sunnuntailakriisin alussa.

Kun Aaron teki kultaisen vasikkansa, hän julisti, että vasikka oli ne jumalat, jotka olivat tuoneet heidät pois Egyptistä, ja sitten hän kuulutti juhlan Herralle.

Ja hän otti ne vastaan heidän kädestään, muovasi sen kaivertimella ja teki siitä valetun vasikan. Ja he sanoivat: Nämä ovat sinun jumalasi, Israel, jotka johdattivat sinut pois Egyptin maasta. Kun Aaron näki tämän, hän rakensi sille alttarin; ja Aaron kuulutti sanoen: Huomenna on juhla Herralle. 2. Moos. 32:4, 5.

Kun Israelin pohjoinen valtakunta irtautui Juudan eteläisestä valtakunnasta, Jerobeam, Israelin ensimmäinen kuningas, otti tarkoituksellisesti käyttöön väärennetyn jumalanpalveluksen kahdessa kaupungissa, lausui saman julistuksen kuin Aaron väittäen, että hänen kaksi kultaista vasikkaansa olivat ne jumalat, jotka olivat tuoneet heidät pois Egyptistä, ja sääti väärennetyn juhlan, niin kuin Aaron oli tehnyt.

Ja Jerobeam sanoi sydämessään: Nyt valtakunta palautuu Daavidin huoneelle. Jos tämä kansa menee uhraamaan Herran huoneeseen Jerusalemiin, niin tämän kansan sydän kääntyy jälleen heidän herransa puoleen, Rehabeamin, Juudan kuninkaan, luo, ja he tappavat minut ja palaavat Rehabeamin, Juudan kuninkaan, luo. Niin kuningas neuvotteli ja teki kaksi kultaista vasikkaa ja sanoi heille: On teille liikaa mennä ylös Jerusalemiin; katso, sinun jumalasi, Israel, jotka toivat sinut Egyptin maasta. Ja hän asetti toisen Beeteliin, ja toisen hän pani Daaniin. Ja tästä tuli synty; sillä kansa meni kumartamaan toista aina Daanaan asti. Ja hän rakensi uhrikukkuloiden temppelin ja teki papeiksi kansan halpasäätyisimmistä, jotka eivät olleet Leevin poikia. Ja Jerobeam sääti juhlan kahdeksannessa kuussa, kuukauden viidentenätoista päivänä, Juudassa olevan juhlan kaltaisen, ja hän uhrasi alttarilla. Niin hän teki Beetelissä, uhraten niille vasikoille, jotka hän oli tehnyt; ja hän asetti Beeteliin niiden uhrikukkuloiden papit, jotka hän oli tehnyt. Niin hän uhrasi alttarilla, jonka hän oli tehnyt Beeteliin, kahdeksannen kuun viidentenätoista päivänä, siinä kuussa, jonka hän oli keksinyt omasta

sydämeästään; ja hän sääti juhlan Israelin lapsille; ja hän uhrasi alttarilla ja suitsutti. 1. Kun. 12:26–33.

Dan merkitsee tuomiota ja edustaa tilaa; Betel merkitsee Jumalan huonetta. Aaronin kapinan samoin kuin kuningas Jerobeamin kapinan yhteydessä vertauskuvat osoittavat sen kirkon ja valtion yhdistelmän, joka lopulta toteutuu sunnuntailain yhteydessä Yhdysvalloissa.

Sunnuntailaki ilmenee adventismin lopussa, ja adventismin alussa liike, joka oli kesällä 1844 tunnistettu protestanttiseksi sarveksi, yhtyi laillisesti republikaaniseen sarveen. Näin Aaronin ja Jerobeamin kapina edustaa sekä vuotta 1863 että pian tulevaa sunnuntailakia.

Syy siihen, miksi liiton sanansaattaja puhdistaa ”Leevin pojat” eikä mitään muuta sukukuntaa, on se, että Aaronin kultaisen vasikan kapinan aikana juuri leeviläiset asettuivat Mooseksen puolelle. Uskollisuutensa tähden heidät tehtiin silloin siksi sukukunnaksi, joka edusti pappeutta, kunnianosoitusta, jonka oli aiemmin tarkoitettu kuuluvan kunkin sukukunnan esikoisille. Tästä syystä Jerobeam piti huolen siitä, ettei hänen väärennetty pappeutensa ollut Leevin pojista, vaan asetti pappeutensa ”kansan halvimmista, jotka eivät olleet Leevin pojista”.

Leevin pojat ovat niitä, jotka puhdistetaan tulessa viiriksi eli heilutusuhriksi sunnuntailakikriisin aikana. Viimeisten päivien sunnuntailakikriisin historiaa esikuvasi vuoden 1863 kriisi, jolloin vasta tunnistettu protestanttinen sarvi liitettiin laillisesti republikaaniseen sarveen. Meillä on vielä yksi historialinja käsiteltävänä, ennen kuin alamme käydä läpi ne tekstikohdat, joihin olemme juuri viitanneet.

Tuo viiva on vuosi 1856, ja käsittelemme sitä seuraavassa artikkelissamme.

”Kristuksen tuleminen meidän ylimmäisenä pappinamme kaikkeinpyhimpään pyhäkön puhdistamiseksi, josta Daniel 8:14:ssa annetaan näky; Ihmisen Pojan tuleminen Vanhaikäisen tykö, kuten Daniel 7:13:ssa esitetään; ja Herran tuleminen temppeliinsä, josta Malakia ennustaa, ovat saman tapahtuman kuvauksia; ja tätä kuvaa myös sulhasen tuleminen häihin, kuten Kristus esittää vertauksessa kymmenestä neitsyestä Matteuksen evankeliumin 25. luvussa.” Suuri taistelu, 426.